

Herren og myggen

af Carsten Ploug Olsen

1

(en pastiche)

Hen ad den mørke kun sparsomt oplyste gade gik to herrer ved aftenid, den ene i en elegant frakke med pelskrave og sort cylinder på hovedet, tydeligt irriteret af den anden, en lille undersætsig fremtoning med opstoppennæse, rygende på en cigar som han svingede rundt i luften mens han med besvær fulgte den anden i en let trippende gang og stundom greb den fornemme herre i frakkeskødet.

- Blot endnu et ord, Pjotr Stefanovitch, blot et lille ord, en bagatel, jeg støtter Dem absolut, ubetinget, en mand som Dem har sin egen ret, vi andre, nej, hvad siger jeg, jeg er blot et kryb, en, nå, krokodille for eksempel, nej jeg forglemmer mig, en krokodille har også sin ret, sin egenart, sine æh, gode sider, kort sagt, altså;

Den lille mand hvis navn rettelig var Ivan Ilyitch Porstagorin hævede sig til ekstase i sin selvfornedrelse, som kunne han ikke stærkt nok dømme og fordømme sig selv;

- Altså, kort, en myg, javel! absolut en myg, hvad skulle vel en myg som jeg betyde for en herre med Deres format og Deres himmelstræbende planer, en myg ser De ikke fra Olympen, De kvaser den bare, sådan, mellem to fingre, klask! færdig! men altså, skønt, nej, jeg støtter Dem IKKE, en myg har også ret, imperier er lagt øde af, nå, myg;

Pludselig stoppede den lille op og stod bomstille som ramt af lynet;

- De smiler, De ler! De ler mig op i mit åbne ansigt!

Ivan Ilyitch tabte cigaren, knyttede næverne og ville angribe sin herre og spotter med næverne, tænderne, ville flå ham håret af hovedet, spyttede ham i ansigtet, give ham en sviende lussing; men;

Den anden målte ham skråt oppefra og ned, knipsede let med fingrene som fik han en tanke; så trak han let på skuldrene, gik et par lange skridt forud for den anden og forsvandt i mørket.

2

(satirikon)

Hen ad den sparsomt oplyste promenade gik to herrer i aftenslumringen.

Den ene var iført en lang sort kappe, høje støvler og en høj sort hat, hvorpå der var skrevet uforståelige formler - eller var det hieroglyffer; de lyste op et kort øjeblik og forsvandt så og nye kom til syne andre steder for igen at udslukkes.

Hans navn var *Niels Kvant*.

Den anden var en lille undersætsig personage med overbid og en lang spids næse; Han var iført en lidt for stor hjemmestrikket orange sweater med et stort blå L midt på maven.

Den lille gik med let trippende gang ved den høje herres side og forsøgte med besvær at holde trit og stundom trak han i herrens frakkeskøde.

- Det er jo indlysende, - *L* knipsede med fingrene i luften, - logisk, logisk, snit, snit, De har Deres plads her i verden, snit, og jeg støtter Dem ubetinget, u-be-tinget, blot må De sørge for at holde kursen, ikke få overbalance, ikke hælde hovedet hverken til højre eller venstre; Deres store byrde, De bærer den flot, snit, snit;

Den høje herre smilede overbærende men ikke uvenligt ad den lille; han hilste til højre og venstre til forbipasserende han kendte;

Men - pludselig - åh - ved et for dybt buk til højre for en ung, lyshåret skønhed der spadserede med sin far på promenaden - fik den høje overbalance og var ved at falde; han greb fat i den lilles venstre skulder og rev ham med i faldet; og sammen trimlede de ned i mudderet som havde samlet sig i en pøl ved vejens kant.

Og der lå de to så og forsøgte at komme på benene igen idet de bandede og svovlede over uheldet, den uværdige stilling og hinanden.

En lille pige, der gik med sin mor, pegede på de to i rendestenen og råbte så alle kunne høre det:

- *Hvorfor ligger de der uden noget tøj på? Jeg vil også i vandet og lege!*

3 (metaboli)

Jeg, *Benedict d'Esquire Connayson*, skal berette noget sælsomt der hændte mig for 13 år, 7 måneder, 15 dage og nætter siden. Læseren må afgøre med sig selv om vanviddet allerede dengang havde grebet mig eller det først kom derefter.

Jeg sidder i min celle og har kun 1 stykke papir og ingen pen. Jeg skriver med den gaffel jeg spiste med til aften - og mit blod. Tilgiv hvis skriften ryster:

Det var en aften hen ad klokken 18, jeg gik min sædvanlige aftentur, det skumrede og en let regn førtes med vinden fra sydvest.

Pludselig ser jeg lidt fremme en underlig mandsperson træde frem omkring et hjørne; manden var iført en sort kappe, en høj sort hat; men det underlige var at han i den højre hånd havde en pisk, i den venstre en rangle. Hans blik henlå i skygge; kun fornemmede jeg en svag glød, en flamme eller et svagt lys i skyggen, hvor hans øjne måtte være.

- *Kom her, mit barn*, sagde han med høj stemme.

Jeg studsede men gik nærmere. Jeg vidste ikke rigtig om jeg følte uro eller glæde ved det underlige syn.

- *Jeg er en dør*, fortsatte han, og jeg gik helt hen til ham. Da jeg tilfældigt berørte hans højre frakkeskøde, frøs verden til stilhed. Alt blev stille og intet omkring os bevægede sig. Der hørtes heller ingen lyd.

Pludselig var det som om manden gav efter for min næste berøring, som, ja, en dør der åbnedes, og jeg faldt eller blev suget ind i en skakt; men om jeg faldt nedad eller svævede opad kan jeg ikke sige.

Jeg steg eller faldt; så ramte jeg noget hårdt; et loft eller et gulv. Foran mig i luften svævede et sort kors hvor Jesus hang. Men han var ikke død. Fra hans øjne flød tårer, så bitre, så smertelige, at jeg selv måtte græde.

- *Er det Gud?*

Spørgsmålet svævede som lysende bogstaver af diamant foran mine øjne. Jeg rakte ud efter dem. De føltes bløde og dejlige.

- *Ja!* svarede jeg uden tøven.

Idet jeg svarede lød en mægtig stemme til mig samtidig med at synet ændrede sig, og jeg med et så floder der løb opad bjergskråninger, bjerge der skælvede og selve Universet rystede;

- *Se, det er blasfemi!* sagde stemmen og floderne forsvandt, bjergenes skælven ophørte og verden var igen sig selv.

Igen faldt eller steg jeg gennem skakten, og før jeg vidste af det stod jeg igen foran den underlige mand på promenaden.

Han rakte mig en lille folder af gråt papir. På bladet stod der:

Magisk teater, kun for forrykte!

Manden førte langsomt pegefingern til munden idet han betydede mig at jeg skulle tie.

Kort tid efter kom vanviddet.

4 (heretica)

Hvem eller hvad er Gud?

Dette spørgsmål har jeg, *Baruch Kættøren*, altid stillet mig selv. Og jeg er kommet frem til følgende:

For mennesket er Gud det ideelle menneske, for trekanten den ideelle trekant, for cirklen den ideelle cirkel - og for tåben den ideelle tåbe.

I går ved 19 tiden gik jeg min sædvanlige tur på stranden og lod vinden opfriske mit ansigt og sind.

Jeg havde vel tilbagelagt et par km og var altså kommet forbi *Pax*, danserrestauranten, da et sælsomt syn mødte mit blik;

Lidt længere henne ad stranden gik en høj, mørkkædet herre. I stedet for et hoved havde han en bog hvis omslag vendte opad som en hat, og hvis sider vendte ned mod halsen og kroppen, og hele tiden bladede eller rettere sagt blæste siderne rundt og i de korte øjeblikke hvor det ikke var tilfældet,

lyste forskellige passager i bogen eller 'hovedet' op som fjerne lyn eller kornmod, og ud af munden kom papirstrimler med de således oplyste passager.

Om hovedet på manden svirrede utallige myg, der ikke stak manden, men tilsyneladende sugede saft ud af papirstrimlerne.

Jeg nærmede mig forsigtigt, og for at få en samtale i gang spurgte jeg ham om han kunne sige mig hvad klokken var.

Siderne i bogen vendtes hurtigt som af vinden;

- 2. Sam. 3, 27, lød svaret.

Ærgerlig spurgte jeg ham så om han havde ild.

Igen vendtes siderne, en passage lyste op, og ud kom en strimmel med teksten:

1. Kor. 5, 17

Lige meget hvad jeg spurgte om, kom der kun disse tåbelige strimler med det ene svar mere meningsløst end det andet.

Og så forstod jeg:

Jeg har altid søgt Gud. I al tilværelsens byrde og bedrøvelighed og modløshed kunne kun *Han* trøste og hjælpe. Nu havde jeg set Ham i denne sære skikkelse;

Som et idealiseret billede af mig selv:

Den største tåbe.

Note: Disse tekster er også tilgængelige på min blog som særskilte indlæg

CPO; 2017